

Róma megalapozza a látomást – Első rész

Személyes értelmezés

Jeff Pippenger

2024-06-28

És azokban az időkben sokan támadnak a dél királya ellen; a te néped erőszakos fiai is felmagasztalják magukat, hogy beteljesítsék a látomást; de elbuknak. Dániel 11:14.

A „tanítás” szó a kereszténység összefüggésében a Biblia megállapított igazságait jelenti. Különféle, magukat kereszténynek valló szervezetek eltérő összességét birtokolják annak, amit bibliai tanításokként határoznak meg, de csak egyetlen Igazság létezik. Az „abszolút igazság” és a „pluralizmus” közötti különbségtétel olyan tárgykör, amely jelen pillanatban kívül esik vizsgálódásunk körén.

Pilátus azért azt mondta neki: Tehát király vagy te? Jézus így felelt: Te mondod, hogy király vagyok. Azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonytságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra. Pilátus azt mondta neki: Micsoda az igazság? És miután ezt mondta, ismét kiment a zsidókhoz, és így szólt hozzájuk: Semmi bűnt nem találok benne. János 18:37, 38.

Az igazság Isten Igéje; az Ő szava, és maga Krisztus.

Magunknak kell tudnunk, mi alkotja a kereszténységet, mi az igazság, mi az a hit, amelyet átvettünk, és mik a bibliai szabályok — azok a szabályok, amelyeket a legfőbb tekintély adott nekünk. Sokan vannak, akik ok nélkül hisznek, anélkül hogy hitüknek volna alapja, és anélkül hogy elegendő bizonyítékuk volna a dolog igazságát illetően. Ha olyan gondolat kerül eléjük, amely összhangban van előzetesen kialakított nézeteikkel, készséggel elfogadják azt. Nem okból okozatra következtetnek; hitüknek nincs valódi alapja, és a megpróbáltatás idején azt fogják találni, hogy fővényre építettek.

„Aki megelégszik a Szentírásról való saját, jelenlegi tökéletlen ismeretével, azt gondolva, hogy ez elegendő üdvösségéhez, halálos csalásban nyugszik. Sokan vannak, akik nincsenek alaposan felvértezve szentírási érvekkel, hogy képesek legyenek felismerni a tévedést, és kárhoztatni mindazt a hagyományt és babonát, amelyet igazságként tukmáltak rájuk. Sátán a maga eszméit vezette be Isten imádatába, hogy megronthassa Krisztus evangéliumának egyszerűségét. Sokan azok közül, akik azt vallják, hogy hisznek a jelenvaló igazságban, nem tudják, miben áll az a hit, amely egyszer a szenteknek adatott át — Krisztus bennetek, a dicsőség reménysége. Azt gondolják, hogy a régi határköveket védelmezik, de langymelegek és közömbösek. Nem tudják, mit jelent a szeretet és a hit valódi erejét belevonni tapasztalatukba és birtokolni azt. Nem a Biblia buzgó tanulmányozói, hanem restség és figyelmetlenség jellemzi őket. Amikor véleménykülönbségek támadnak a Szentírás szakaszai körül, ezek, akik nem céltudatosan tanulmányoztak, és nem szilárdak abban, hogy mit hisznek, elpártolnak az igazságtól. Mindenre rá kellene vésnünk az isteni igazság szorgalmas kutatásának szükségességét, hogy tudják, hogy tudják, mi az igazság. Némelyek nagy tudást

igényelnek maguknak, és megelégedettek állapotukkal, miközben sem több buzgalmuk nincs a munka iránt, sem több buzgó szeretetük Isten iránt és azok iránt a lelkek iránt, akikért Krisztus meghalt, mint ha soha nem ismerték volna Istent. Nem úgy olvassák a Bibliát, [hogy] saját lelkük számára magukévá tegyék annak velejét és kövérségét. Nem érzik, hogy ez Isten hangja, amely hozzájuk szól. De ha meg akarjuk érteni az üdvösség útját, ha meg akarjuk látni az igazság Napjának sugarait, céllal kell tanulmányoznunk a Szentírást, mert a Biblia ígéretei és próféciai a dicsőség világos sugarait árasztják az isteni megváltási tervre, mely fenséges igazságok nincsenek világosan megértve.” The 1888 Materials, 403.

Kötelességünk megismerni, melyek azok a tanok, valamint azt is, miként kell ezeket az igazságokat előadni, megalapozni és megvédeni.

„Most nem tűnik lehetségesnek számunkra, hogy bárkinek is egyedül kelljen megállnia; de ha Isten valaha szólt általam, eljön az idő, amikor tanácsok és ezek elé hurcolnak bennünket az ő nevéért, és mindenkinek számot kell adnia hitéről. Akkor a legsúlyosabb bíráló fog nehezedni minden álláspontra, amelyet az igazság mellett elfoglaltunk. Ezért szükséges, hogy tanulmányozzuk Isten Igéjét, hogy tudjuk, miért hisszük azokat a tanokat, amelyeket képviselünk. Jehova élő kijelentéseit alapos, vizsgáló módon kell kutatnunk.” Review and Herald, 1888. december 18.

Ahhoz, hogy „ezrek” elé vitessenek, nyilvánvaló, hogy az utolsó napokban az igazság védelmezői közül némelyek arra kényszerülnek majd, hogy az igazságot olyan közvetítő eszközökön keresztül védelmezzék, mint a televízió vagy az internetes közvetítések. Máskülönbén hogyan láthatnák ezek annak a bizonyágtételét, amelyet a száznegyvennégyezer tesz? Az általunk vallott tanok határozzák meg hitünk alapját.

„Az egyház tagjai egyenként próbára tételnek és megméretnek. Olyan körülmények közé kerülnek, amelyek között kényszerítve lesznek arra, hogy bizonyágot tegyenek az igazságról. Sokan hivatnak majd arra, hogy tanácsok és törvényszékek előtt szóljanak, talán külön-külön és egyedül. Azt a tapasztalatot, amely e szükség idején segítségükre lett volna, elmulasztották megszerezni, és lelküket gyötri a megbánás az eltékozolt alkalmak és az elhanyagolt kiváltságok miatt.” Testimonies, 5. kötet, 463.

Isten Igéje soha nem vall kudarcot, ezért ha a száznegyvennégyezer közé akarunk számláltatni, tudnunk kell, mit hiszünk, mégpedig annak alapján, ami Isten Igéjében meg van írva. Mielőtt elérkeznék a megpróbáltatás ideje, amikor Isten népe kénytelen lesz számot adni az általa vallott tanokról, Isten megengedi, hogy tévedések kerüljenek be, hogy ezáltal kényszerítse népét Igéjének alapos, kritikus tanulmányozására.

„Az a tény, hogy Isten népe között nincs viszály vagy nyugtalanság, nem tekinthető annak döntő bizonyítékául, hogy szilárdan ragaszkodnak az egészséges tanításhoz. Okunk van attól tartani, hogy nem tesznek világos különbséget igazság és tévedés között. Amikor a Szentírás kutatása nyomán nem vetődnek fel új kérdések, amikor nem támad olyan véleménykülönbség, amely arra indítaná az embereket, hogy maguk kutassák a Bibliát, hogy megbizonyosodjanak arról, birtokában vannak-e az igazságnak, akkor sokan lesznek ma is, miként az ókorban, akik a hagyományhoz ragaszkodnak, és úgy imádnak, hogy nem tudják, mit.”

„Megmutattattott nekem, hogy sokan, akik azt vallják, hogy ismerik a jelenvaló igazságot, nem tudják, mit hisznek. Nem értik hitük bizonyítékait. Nincs helyes értékelésük a jelen időre szóló munka felől. Amikor eljön a megpróbáltatás ideje, vannak most olyan emberek, akik másoknak prédikálnak, s akik álláspontjuk megvizsgálásakor azt fogják találni, hogy sok olyan dolog van, amelyre nem tudnak kielégítő magyarázatot adni. Amíg ily módon próbára nem tettettek, nem ismerték nagy tudatlanságukat. És sokan vannak a gyülekezetben, akik magától értetődőnek veszik, hogy értik, amit hisznek; de amíg vita nem támad, nem ismerik saját gyengeségüket. Amikor elszakíttatnak az azonos hitűektől, és arra kényszerülnek, hogy egyenként és magukban álljanak meg hitük megmagyarázására, meg fognak lepődni, látva, mennyire zavarosak az elképzeléseik arról, amit igazságként elfogadtak. Bizonyos, hogy volt közöttünk eltávolodás az élő Istentől és emberekhez fordulás, amikor az isteni bölcsesség helyébe emberit állítottunk.”

„Isten felrázza népét; ha más eszközök kudarcot vallanak, eretnokségek támadnak majd közöttük, amelyek megrostálják őket, elválasztva a polyvát a búzától. Az Úr felszólít mindenkit, aki hisz az Ő igéjében, hogy ébredjen fel az álomból. Drága világosság érkezett, amely e kor számára alkalmas. Ez bibliai igazság, amely feltárja a közvetlenül előttünk álló veszedelmeket. Ennek a világosságnak arra kell vezetnie bennünket, hogy szorgalmasan tanulmányozzuk az Írásokat, és a legkritikusabban megvizsgáljuk azokat az álláspontokat, amelyeket vallunk. Isten azt kívánja, hogy az igazság minden vonatkozását és minden álláspontját alaposan és állhatatosan kutassák, imádsággal és böjtöléssel. A hívőknek nem szabad feltevésekben és homályosan meghatározott elképzelésekben megnyugodniuk afelől, hogy mi alkotja az igazságot. Hitüknek szilárdan Isten igéjén kell alapulnia, hogy amikor eljön a próba ideje, és tanácsok elé állítják őket, hogy számot adjanak hitükről, képesek legyenek szelídséggel és félelemmel megadni a bennük levő reménység okát.

„Felrázni, felrázni, felrázni. Azoknak a tárgyaknak, amelyeket a világnak bemutatunk, számunkra élő valóságnak kell lenniük. Fontos, hogy amikor azokat a tanokat védelmezzük, amelyeket hitünk alapvető tételeinek tartunk, soha ne engedjük meg magunknak olyan érvek alkalmazását, amelyek nem minden tekintetben helytállóak. Ezek ugyan alkalmasak lehetnek arra, hogy elhallgattassák az ellenfelet, de nem tisztelik az igazságot. Olyan megalapozott érveket kell előterjeszteni, amelyek nemcsak ellenfeleinket hallgattatják el, hanem a legszorosabb és legbehatóbb vizsgálatot is kiállják. Azoknál, akik vitázókként képezték magukat, nagy a veszélye annak, hogy Isten igéjét nem méltányosan kezelik. Amikor ellenféllel kerülünk szembe, őszinte törekvésünknek arra kell irányulnia, hogy a tárgyakat úgy tárjuk elé, hogy meggyőződést ébresszünk elméjében, ahelyett hogy csupán a hívő bizalmának megerősítésére törekednénk.”

„Bármily nagy legyen is az ember szellemi előrehaladása, egy pillanatra se gondolja, hogy nincs szükség a Szentírás alapos és folyamatos kutatására a nagyobb világosság elnyerése érdekében. Mint nép, egyenként arra kaptunk elhívást, hogy a prófécia tanulói legyünk. Komoly buzgósággal kell vigyáznunk, hogy felismerhessünk minden fénysugarat, amelyet Isten elénk tár. Meg kell ragadnunk az igazság első felvillanásait; és imádságos tanulmányozás által tisztább világosság nyerhető, amelyet mások elé lehet tárni.” Testimonies, 5. kötet, 708.

A „prófécia tanulmányozók”, akik végül a száznegyvennégyezer főt alkotják, „egyenként megpróbáltatnak és kipróbáltatnak”, még azelőtt, hogy szembekerülnének a földi hatalmakkal, amelyek előidézik a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény-válságot és az üldözést. A hűségeseket először Isten „felrázza”. Az alvó szüzek „felrázatnak” abból a szendergésből, amelybe a késedelem ideje alatt merültek. Ha nem ébrednek fel az üzenet által, amelyet Isten a 2023 júliusa óta közzétett cikkeken keresztül adott, akkor Isten megengedi, hogy „tévtanok” „jöjjenek be közéjük”, amelyek egy rostálási folyamat által bevezetik a búza és a konkoly szétválasztását. Most ebben a rostálási folyamatban vagyunk.

Három lehetőség áll azok előtt, akik nyomon követték a Modern Róma helyes azonosításával kapcsolatos vitát. Az egyik lehetőség az, hogy az Egyesült Államok a Modern Róma; a másik az, hogy a pápai hatalom a Modern Róma; a harmadik lehetőség pedig az, hogy az előző két álláspont egyaránt téves, és valamely más hatalmat jelképeznek Dániel népének ama rablói, akik felmagasztalják magukat, elbuknak, és megerősítik a látomást Dániel 11. fejezetének tizennegyedik versében.

Azt állítom, hogy azt a nézeteltérést, vajon a „Modern Róma” a pápai hatalom-e vagy az Egyesült Államok, azért engedték be ebbe a mozgalomba, hogy népét arra kényszerítsék, tanulmányozza prófétai Igéjét. Isten irgalmának megnyilvánulásában idézte elő ezt a vitát. Azt állítom, hogy a nézeteltérés inkább arra szolgál, hogy felkészítse népét az elközelgő válságra, semmint egyszerűen annak megállapítására, kinek van igaza és kinek nincs a „Modern Rómát” illetően. Isten megengedte és elrendelte ezt a nézeteltérést, hogy megmutassa mindazoknak, akik látni akarnak, hogy prófétai Igéjéről alkotott saját, személyes megértésük hiányos vagy téves. A vita ezért Isten irgalmának bizonyítéka.

A vita nem csupán annak azonosítását foglalja magában, hogy ki az a hatalom, amelyet néped rablói képviselnek, hanem azt is, hogy helyesen alkalmazzák-e a sorról sorra módszertanát, amelynek fenntartását a vita mindkét oldala állítja. A sorról sorra módszertanához kapcsolódó prófétai szabályok különleges prófétai elveket is magukban foglalnak, amelyek részét képezik majd a búza és a konkoly szétválasztásának folyamatában. A sorról sorra módszertanának három olyan eleme, amelyekről azt állítom, hogy félreértés tárgyává váltak ebben a jelenlegi vitában: Krisztus mint az Igazság, Krisztus mint Alfa és Ómega, valamint a prófécia hármasság alkalmazása.

Végül azok, akik a Dániel 11. fejezetének tizennegyedik versét helytelenül értelmezik, úgy fognak bizonyulni, hogy tanbeli álláspontjukat magánértelmezésre alapozzák.

Van továbbá igen bizonyos prófétai beszédünk, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövegre, míg nem a nappal felvirrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben: tudván először azt, hogy az írás egyetlen próféciaja sem ered önkényes magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó, hanem a Szentlélektől indítva szóltak az Istennek szent emberei. 2 Péter 1:19–21.

A tizennegyedik vers körüli vitában arra, amit én „magánmagyarázatnak” értek, példát találunk A nagy küzdelemben.

„Amint a szombat a kereszténység egészében a viszály különleges tárgyává lett, és a vallási valamint világi hatóságok összefogtak a vasárnap megtartásának kikényszerítésére, egy kis kisebbség kitartó elutasítása, hogy engedjen a népszerű követelésnek, az egyetemes megvetés tárgyává teszi őket. Azt fogják hangoztatni, hogy azt a keveset, akik szembeszegülnek az egyház intézményével és az állam törvényével, nem volna szabad megtűnni; hogy jobb, ha ők szenvednek, mintsem hogy egész nemzetek zűrzavarba és törvénytelenységbe sodródjanak. Ugyanezt az érvelést sok évszázaddal ezelőtt Krisztus ellen is felhozták a „nép fejedelmei”. „Jobb nekünk” — mondta az álnok Kajafás —, „hogyan egy ember haljon meg a népért, és az egész nemzet el ne vesszen.” János 11:50. Ez az érv meggyőzőnek fog tűnni; és végül rendeletet adnak ki azok ellen, akik a negyedik parancsolat szombatját megszentelik, a legsúlyosabb büntetésre méltóknak nyilvánítva őket, és bizonyos idő elteltével szabadságot adva a népnek arra, hogy halálra adják őket. A romanizmus az Óvilágban és a hitehagyott protestantizmus az Újvilágban hasonló módon fog eljárni azokkal szemben, akik az összes isteni előírást tisztelik.” A nagy küzdelem, 615.

„A kereszténység világa” a keresztények világméretű közösségét, illetve a keresztény többségű országok és kultúrák összességét jelenti. A kifejezést gyakran a világnak azon részeinek megjelölésére használják, ahol a kereszténység az uralkodó vallás, és jelentős mértékben befolyásolta a kultúrát, a törvényeket és a társadalmi normákat. A kereszténység világa magában foglalja a kereszténység globális kiterjedését követői, kulturális hatása és történelmi jelentősége tekintetében. Az Ellen White CD-ROM-ban meglévő ismétlődések eltávolítása nélkül a „Christendom” szó százhetvenhatszor fordul elő. Földrajzi értelemben White testvérő azonosítja, hogy a kereszténység világa általánosságban Európát és az amerikai kontinenseket jelenti. White testvérő összefüggésrendszerében Európa az Óvilággal, az amerikai kontinensek pedig az Újvilággal azonosíthatók.

„A bárányhoz hasonló szarvú fenevad azonban úgy láttatott, mint amely „a földből jö fel”. Ahelyett tehát, hogy más hatalmak megdöntésével alapozná meg önmagát, az ily módon jelképezett nemzetnek korábban lakatlan területen kell felemelkednie, és fokozatosan, békésen kell növekednie. Ennélfogva nem emelkedhetett fel az Óvilág zsúfolt és egymással küzdő nemzetiségei között — ama háborgó tengeren, amely „népekből, sokaságokból, nemzetekből és nyelvekből” áll. A nyugati földrészen kell keresni.”

„Az Újvilág mely nemzete volt az, amely 1798-ban emelkedőben volt hatalomra, erőt és nagyságot ígért, és magára vonta a világ figyelmét? A jelkép alkalmazása felől nem lehet kétség. Egy nemzet, és csakis egy, felel meg e prófécia ismérveinek; ez félreérthetetlenül az Amerikai Egyesült Államokra mutat.” A nagy küzdelem, 441.

Az általunk vizsgált bekezdés utolsó mondatát arra használták fel, hogy azt sugallják: „az Óvilág romanizmusa és az Újvilág hitehagyott protestantizmusa” úgy azonosítja „az Óvilág romanizmusát”, mint a sötét középkor pápaságát, az Egyesült Államokat pedig (a hitehagyott protestantizmust) mint a modern Rómát, amelyet az „Újvilág hitehagyott protestantizmusa” kifejezés képvisel. Az „Ó” alatt a múlt történelmét értelmessé, az „Új” alatt pedig a modern vagy jelenkori történelmet. Ez az alkalmazás kiforgatja Sister White mind a kereszténységre, mind az Ó- és Újvilágra vonatkozó megalapozott értelmezését.

Akik ezt a kijelentést a múlt és a jövő történelmének kategóriáiban alkalmazzák, „egyéni magyarázatot” tulajdonítanak neki, közvetlen ellentétben Sister White szándékolt értelmével. Az állítás szerint az „Óvilág” a múlt történelmét, az „Új” pedig a modern vagy jelenkori történelmet (Új) jelképezi.

A szakasz ezt mondja: „üldözni fogja”. A romanizmus és a hitehagyott protestantizmus „hasonló eljárást fog követni azokkal szemben, akik tiszteletben tartják az összes isteni előírást”. A szakaszban az Óvilág Európa, az Újvilág pedig az amerikai kontinensek. White testvérnő azt tanítja, hogy az egész világnak szembe kell kerülnie a vasárnaptörvény próbájával, és hogy Európában a romanizmus fog élen járni az üldözésekben, míg az amerikai kontinenseken a hitehagyott protestantizmus fog élen járni az üldözésekben. Az amerikai kontinensek és Európa alkotják azt, amit „kereszténységnek” határoznak meg. Mind a romanizmus, mind a hitehagyott protestantizmus „hasonló eljárást fog követni azokkal szemben, akik tiszteletben tartják az összes isteni előírást”.

Az „üldözni fog” jövőbeni cselekvést jelöl mindkét hatalom részéről, és nyelvtanilag lehetetlen azt állítani, hogy az Óvilág romanizmusa a sötét középkor pápai hatalma volna. Az a üldözés, amelyet mindkét hatalom véghezvisz, jövő időben áll. A kifejezés jelentése: „üldözni fog”, és azt jelenti, hogy valamit azzal a szándékkal követni vagy hajszolni, hogy azt elérjék vagy megszerezzék. Olyan jövőbeni cselekvésre utal, amelyben egy egyén vagy csoport elkötelezetten és tevőlegesen törekszik valamely cél vagy szándék megvalósítására.

A kifejezés különféle összefüggésekben alkalmazható: „Orvosi pályát fog folytatni”, vagyis azt tervezi, hogy azon munkálkodik, hogy egészségügyi szakemberré váljon. „Mérnöki diplomát fog megszerezni”, jelezve, hogy szándékában áll mérnöki tanulmányokat folytatni egy felsőoktatási intézményben. „A csapat a projektet annak befejezéséig fogja folytatni”, ami arra utal, hogy a csapat mindaddig tovább dolgozik a projekten, amíg az el nem készül. „Jogi eljárást fognak indítani a vállalat ellen”, vagyis jogi lépéseket kívánnak tenni egy sérelem orvoslása vagy az igazság érvényre juttatása érdekében. Összességében a „will pursue” elszántságot, elkötelezettséget és világos szándékot fejez ki arra, hogy a jövőben egy meghatározott célt vagy eredményt elérjenek.

Az a magánértelmezés, amelyet arra használnak, hogy azt tanítsák: az Óvilág romanizmusa már a múlt történelme, ezt követően támaszként szolgál a prófécia hármas alkalmazásának helytelen alkalmazásához. Eszerint Róma hármas alkalmazása a pogány Rómát jelenti, amelyet a pápai Róma követ, majd harmadikként az Egyesült Államok mint a három „Róma” egyike. Egy ehhez nagyon hasonló, hibás alkalmazást használtak 2001. szeptember 11. után nem sokkal, amikor egy csoport Joel könyve miatt különvált a mozgalomtól.

A vita tehát egy kanadai tábori összejövetelen kezdődött, ahol a három jajhirdetés hármas alkalmazását beépítették Jóel könyvébe annak tanítására, hogy a harmadik jaj iszlámja az a nemzet volt, amely az első fejezet hatodik versében a föld ellen támadt. Az a nemzet a pápai Róma, ám bevezettek egy magánértelmezést, amely azt állította, hogy a nemzet az iszlám volt. A három jajhirdetés hármas alkalmazása az iszlámot mint 2001. szeptember 11-ének hatalmát állapította

meg, és az új magánértelmezés azt erőltette, hogy Jóel első fejezetének pápai hatalma valójában az iszlám. A Jóel könyvében szereplő pápai hatalom helyes azonosítását elvető magánértelmezést a három jajhirdetés helytelen alkalmazása támasztotta alá. Most pedig egy olyan magánértelmezést vezetnek be, amely a pápai hatalom helyére az Egyesült Államokat állítja.

Ami volt, ugyanaz lesz; és ami történt, ugyanaz történik majd; és nincs semmi új a nap alatt. Van-e valami, amiről azt lehet mondani: Nézd, ez új? Már réges-régen megvolt, előttünk való időkben. Prédikátor 1:9, 10.

Az utolsó napok vitái magukban foglalják a régi viták megismétlődését, és Dániel könyve tizenegyedik fejezetében megtalálható az a vita, amelyben Uriah Smith a maga magánértelmezését helyezte az északi király jelképére. Ezzel Dániel könyve tizenegyedik fejezetéről olyan értelmezést alkotott, amely csupán sötétséget eredményezett. Ezekben az utolsó napokban a megismétlődő viták különösen annak gyümölcsét azonosítják, amikor magánértelmezéseket alkalmaznak a megalapozott igazságra. Ezt tette Smith a Daniel and the Revelation című könyvében. Ez történt a Jóel könyvével kapcsolatos vitában is, és ugyanezek a hatóerők működnek akkor is, amikor a The Great Controversy egyetlen bekezdéséből kiindulva figyelmen kívül hagyják mind a világban, mind Ellen White írásaiban adott meghatározást arra nézve, hogy mit jelent a „Christendom”, továbbá elutasítják a nyelvtan alapvető szabályait, amelyek azonosítják, hogy a „will pursue” kifejezés jövőbeli eseményt jelöl. Ettől a viszonyítási ponttól kezdve azután azt a hibás elképzelést, miszerint az „Old World” a pápai hatalom története 538-tól 1798-ig, arra használják, hogy a prófécia hármas alkalmazása meghatározásának megalapozott értelmezése ellen érveljenek.

„Mindaz, aminek beteljesedését Isten a prófétai történelemben a múlt időre vonatkozóan meghatározta, beteljesedett; és mindaz, ami még ezután következik a maga rendjében, be fog teljesedni. Dániel, Isten prófétája, a maga helyén áll. János a maga helyén áll. A Jelenések könyvében Júda törzsének Oroszlánja megnyitotta a prófécia tanulmányozói előtt Dániel könyvét, és így Dániel a maga helyén áll. Bizonyosságot tesz arról, amit az Úr látomásban kinyilatkoztatott neki ama nagy és ünnepélyes eseményekről, amelyeket ismernünk kell, miközben beteljesedésük küszöbén állunk.”

„A történelemben és a próféciában Isten Igéje feltárja az igazság és a tévedés között hosszú időn át tartó küzdelmet. Ez a küzdelem még most is tart. Ami egyszer megtörtént, ismét meg fog történni. Régi viták újra felélednek, és folytonosan új elméletek fognak felbukkanni. Ám Isten népe, amely hite és a prófécia beteljesedése alapján részt vállalt az első, a második és a harmadik angyal üzenetének hirdetésében, tudja, hol áll. Olyan tapasztalata van, amely drágább a színaranynál. Szilárdan kell állnia, mint a kőszikla, bizodalmanak kezdetét mindvégig erősen megtartva.” Selected Messages, 2. könyv, 109.

Könnyen bizonyítható, hogy White testvér Pál „bizodalmanak kezdeté”-t az adventizmus alapvető igazságaiként azonosítja. A milleriták úgy tanították, hogy „néped rablói” a pápai hatalom volt, és 1989-től kezdve a száznegyvennégyezer mozgalma ismételtlen ugyanazt az értelmezést azonosította e jelkép tekintetében, mint a milleriták. Most azonban létezik egy „új elmélet” arra nézve, hogy kik „néped rablói”, és ez egy régi vitát elevenített fel abban az értelemben, hogy egy már megalapozott prófétai jelkép helytelen azonosítását használja fel egy olyan prófétai modell

felépítésére, amely homokra épült. Akár Smith magánértelmezéséről volt szó, akár a nemzet téves alkalmazásáról Jóel első fejezetében, akár az Egyesült Államoknak mint Modern Rómának az azonosításáról; mindhárom tévedés az utolsó napok pápai Rómájának helyes értelmezését támadja, és ezáltal azt a jelképet támadja, amely megalapozza azt a prófétai látomást, amely azonosítja, hogy Isten népe elvész-e, vagy életben marad.

A jövőben az európai romanizmus és az amerikai kontinenseken a hitehagyott protestantizmus „üldözni fogja” a szombat megtartóit, miként ez a szent történelem során mindvégig történt.

„Isten fel fogja rázni népét; ha más eszközök csődöt mondanak, eretnokségek támadnak majd közöttük, amelyek megrostálják őket, elválasztva a polyvát a búzától. Az Úr felszólít mindazokat, akik hisznek az Ő igéjének, hogy ébredjenek fel álmukból. Drága világosság érkezett, amely e kor számára alkalmas. Ez bibliai igazság, amely megmutatja a közvetlenül előttünk álló veszedelmeket. E világosságnak arra kellene indítania bennünket, hogy szorgalmasan tanulmányozzuk az Írásokat, és a legkritikusabban vizsgáljuk meg azokat az álláspontokat, amelyeket vallunk. Isten azt akarja, hogy az igazság minden vonatkozását és álláspontját alaposan és állhatatosan kutassuk, imádsággal és böjttel. A hívőknek nem szabad feltevésekben és homályosan meghatározott elképzelésekben megnyugodniuk afelől, hogy mi alkotja az igazságot.” Gospel Workers, 299.

E gondolatokat a következő cikkben folytatjuk.